

MARGO KUNST

PATROON

GOTTMER
Haarlem

INHOUD

DEEL I
DE PATROON 7

DEEL II
HET PATROON 95

DEEL III
EEN DAG OM VOORGOED
IN TE BLIJVEN WONEN 175

EPILOOG 185

DEEL I

DE
PATROON

DEEL I

DE
PATROON

1

MEES IS DOOD

Mees is vanmiddag gecremeerd.

Verbrand.

Ik was er niet bij. Mocht er niet bij zijn. Kon er niet bij zijn. Dat zouden Mees' ouders niet aan hebben gekund. Dat zou niemand aan hebben gekund.

Ik ook niet.

Ik denk dat verder iedereen er was. Zijn familie natuurlijk. De hele school, alle leerlingen en leraren, de halve buurt, kennissen, vrienden van de familie en zelfs die gieren van de lokale omroep. Denk ik. Maar niet zijn beste vriend.

Ik was er niet bij.

Mam zat beneden in de woonkamer. Ik zat boven op mijn kamer. Regen droop als snot langs het raam. Ik plofte op de rand van mijn bed en keek de rest van de middag naar mijn voeten. Maar ik zag mijn voeten niet.

Ik zag de hele tijd die smerige kabouter voor me. Die fikkende tuinkabouter van Mega Jimmy. Hoe zijn blozende

wangetjes zwart kleurden. Hoe zijn oog smolt. Hoe er een gat in zijn voorhoofd brandde. De geur van brandend plastic in mijn neusgaten. En ik moest denken aan dat kutverhaal dat Mega Jimmy vertelde, het verhaal waar het allemaal mee begon. Vertel ik je verderop nog wel.

Later zag ik weer voor me hoe Mees viel. Ik wilde dat niet zien. Ik wil zoiets nooit meer zien. Maar ik zag het. Het was het enige wat zich in mijn hoofd bleef herhalen: hoe Mees vooroverviel. Ik zie dat de hele tijd, alsof ze het op mijn netvlies hebben getatoeëerd.

Mam riep of ik een boterham wilde. Ik gaf geen antwoord. Ik bleef naar mijn voeten staren.

Het heelal is veertien miljard jaar oud, zeggen ze. Een middag kan even lang duren. De hele tijd klonk die knal in mijn oren. Een echo van de oerknal waarmee het heelal ontstond. De knal waarmee voor Mees de wereld eindigde. En ook voor mij.

Mees keek zo verbaasd terwijl hij viel. Zo ontzettend verbaasd. Hij kwam neer op de tuintegels. Bleef daar liggen. Roerloos. Mond open. Toen keek hij niet meer verbaasd. Hij keek helemaal niet meer. Uit zijn hoofd stroomde bloed. Het vormde een plas. Stroomde in een gootje tussen twee tegels naar het zentuintje van zijn vader. Bloed droop tussen het grint.

Veertien miljard jaar lang.

2

ZWIEBER, NIET FLIPPEN!

Ken je Dora? Vast wel. Dora is dat veel te blije, vrolijke, kleurige meisje uit die peutertekenfilms. Haar vijand heet Zwieber. De sprekende kaart die ze altijd bij zich heeft is haar bondgenoot. Boots het aapje is haar vriendje. Dora leeft in een wereld waar alleen avonturen light voorkomen: als ze drie keer zegt dat Zwieber niet moet stelen, dan betert Zwieber zijn leven. Als de zingende stenen opzij moeten, dan vraag je dat en dan gáán de zingende stenen opzij! Dora's problemen zijn nooit heftiger dan een lichte kriebel, en de oplossing is altijd te vinden door het volgen van een stappenplan: óver de blije bergen, lángs de zingende stenen en dan náár het kleurige bloemenveld.

Dora is totaal infantiel, onschadelijk, en saaier dan een blokuur Frans.

Behalve als je stoned bent. Dan is het epische shit. De kaart wordt God, Boots het aapje zijn profeet en Dora

verandert in een heilige profet of een siliconenbimbo of zo – weet ik veel, als het maar melig is.

En de avond voor de dag dat Mees stierf hadden we stevig zitten smoken. Bij mij thuis. Mam was werken. Wij keken Dora. Zochten op YouTube naar de aflevering waarin mister Toekan zijn bril kwijt is.

‘Óver het Veld, lángs Mega Jimmy, naar de coffeeshop!’ We bleven het maar herhalen, in de slapste varianten, tot we hikkend van het lachen over de vloer rolden. ‘Zwieber, niet flippen! Zwieber, niet flippen! Zwieber, niet flippen!’

Ze zeggen dat wiet zeker drie weken in je bloed aanwezig blijft. Ben ik dan juist extra schuldig of juist niet? Of extra dom?

3

MARIEKE

Ben je weleens verliefd geweest? Zó verliefd dat je helemaal gek werd als je toevallig met je pink één tiende seconde langs haar of zijn T-shirt streek? Zó verliefd dat je een jaar later nog weet hoe haar haar rook die keer toen je naast haar lag op het strand? (Haar haar rook naar hout dat warm naast een vuur ligt, naar perzikshampoo en naar zee.)

Zó verliefd dat je nog weet hoe die bijna onzichtbare haartjes op haar wang door de zon verlicht werden. Zout van de zee glinsterde op haar huid, zand aan haar kuit en het allerliefste wilde je dat zand wegstrijken, aaien, strelen. Je durfde niet, maar je wist hoe dat zou voelen. Zij had haar ogen dicht en wist niet dat je naar haar keek, al hoopte je dat ze het zou voelen (dat ze zou opkijken en naar je glimlachen). Je keek naar haar lippen, legde zogenaamd toevallig je hand een stukje op haar handdoek, en haar bikini was zwart en dat knikje in haar neus dat het mooiste knikje

ter wereld was en in de verte sloegen de golven om, zeven eeuwen lang zonder dat er iets veranderde.

In de verte klonken kinderstemmen, een hond blafte, en je wilde dat die middag nooit voorbij zou gaan, want eeuwen duren veel te kort.

Ben je weleens zo verliefd geweest?

Ik wel. Op Marieke.

Na die middag op het strand waren we samen.

Of nou ja, er gebeurde nog niets, maar ik voelde dat er wat was. Of, weet ik veel, ik hoopte het en dacht de hele tijd aan haar, maar ik werd ook helemaal gestoord van onzekerheid. Dat heb je dus juist als je té verliefd wordt: dat je verlegen wordt en gestoord onzeker en dat je alleen nog maar fouten kunt maken. Het was wel komisch dat Marieke later zei dat ze zich net zo had gevoeld. Allebei veel te schijterig om iets te zeggen of te doen en dat dan een hele tijd.

En al die vage dingen die je dan doet: ik hing mijn jas op school naast die van haar en ik fietste zogenaamd per ongeluk toevallig langs haar huis en dan fietste zij ineens weer langs mijn huis en dat dan een paar weken tot ik het niet meer hield en wist dat ik óf op mijn bek moest gaan, óf dat het oké zou zijn, maar ik hield het niet meer, dus er moest iets gebeuren.

Dus de volgende keer stapte ik af toen ik voorbij haar huis fietste, en nog voor ik aanbelde deed ze de deur open